

בג"צ 4551/14 - פלוני נ' בית הדין הרבני האזורי פתח תקוה

בג"צ 4551/14 - פלוני נ' בית הדין הרבני האזורי פתח תקוה ואח'עליון

בג"צ 4551/14

פלוני

נגד

1. בית הדין הרבני האזורי פתח תקוה

2. בית הדין הרבני הגדול

3. פלונית

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

[13.08.2014]

כבוד השופט ח' מלצר

כבוד השופט ע' פוגלמן

כבוד השופט צ' זילברטל

עתירה למתן צו על תנאי

פסק-דין

השופט צ' זילברטל:

זוהי עתירה למתן צו על תנאי בגדרה מבקש העותר כי נורה על ביטול פסק דינו של בית הרבני הגדול, בגדרו נדחה ערעורו של העותר על פסק דינו של בית הדין האזורי בפתח תקווה (להלן: בית הדין האזורי).

רקע והליכים קודמים

1. כעולה מן העתירה, העותר הגיש לבית הדין הרבני האזורי תביעת גירושין מהמשיבה 3 (להלן: המשיבה) וכרך בתביעתו את נושא הרכוש. בין היתר, טען העותר כי למשיבה אין זכויות בשתי דירות הרשומות על שם בני הזוג, מאחר שקנייתן מומנה על-ידו ועל-ידי משפחתו וכי לו יש זכויות בחסכונות ובכספי פיצויים שקיבלה המשיבה. בפסק דינו מיום 16.1.2011 קבע בית הדין האזורי כי: "לאחר שמיעת הצדדים ועיון בחומר, אין בחומר כדי לשנות רישום הדירות על שם שניהם. וכן הוא [העותר] מודה שעיסתם היתה חלוקה שנים לפני שהאשה קיבלה פיצויים". נוכח האמור נקבע, כי העותר והמשיבה יתחלקו בדירות באופן שווה ובאשר ליתר הרכוש - "כל אחד ישאר בזכויותיו".

2. על פסק דינו של בית הדין האזורי הגיש העותר ערעור לבית הדין הרבני הגדול. בערעורו הלן העותר, בין היתר, על כך שבית הדין האזורי קיפח את זכויותיו הדיוניות בכך שלא נתן לו הזדמנות להשמיע את מכלול טענותיו ולא עיין במסמכים ובאסמכתאות שהביא כדי לתמוך בגרסתו. מפסק דינו של בית הדין הרבני הגדול עולה, כי במהלך הדיון בערעור חזר בו העותר מן הטענה לקיומה של חזקת שיתוף המקנה לו זכויות בחסכונות ובכספי הפיצויים מאחר שהקרע בחיי הנישואין החל ממש בראשיתם ועל כן לא היתה כוונה ליצור שיתוף ברכוש מלכתחילה. מכאן שעיקר המחלוקת נותרה באשר לדירות הרשומות על שמם של העותר ושל המשיבה. בית הדין הרבני הגדול סקר את טענות העותר שלפיהן אין מקום להורות על שיתוף בדירות מאחר שהמשיבה לא השתתפה, בניגוד להבטחותיה, בהחזר ההלוואות שנלקחו מבני משפחת העותר לצורך רכישת אחת הדירות וכמו כן לא נשאה במימון מחצית משווי דירה נוספת וגם זאת בניגוד להבטחתה. בעניינים אלה קבע בית הדין הרבני הגדול, כי מעבר לכך שהמשיבה מכחישה את קיומן של ההלוואות לרכישת הדירה הראשונה, הרי שבהנחה, כפי שטוען העותר, שהקרע החל כבר בראשית חיי הנישואין, הרי שאין שיתוף בחובות וכמו כן, לא הוכח לאיזו מטרה בדיוק נלקחו ההלוואות הנטענות. בסופו של יום קבע בית הדין הרבני הגדול, כי בהיעדר אסמכתאות לטענות העותר ובהינתן שהדירות רשומות על שמו ועל שם המשיבה לא נותר אלא לפסוק על-פי הרישום התומך בטענות המשיבה. נוכח האמור דחה בית הדין הרבני הגדול ביום 29.12.2011 את ערעורו של העותר.
- העתירה
3. בחלוף למעלה משנתיים ממועד מתן פסק דינו של בית הדין הרבני הגדול הוגשה העתירה דנא. העותר מסביר בעתירתו, כי במשך תקופה זו פעל להסדרת ייצוגו ומשהדבר לא צלח הקדיש זמנו לכתיבת העתירה דנא, משימה שהצריכה זמן. בעתירה חוזר העותר ופורש את טענותיו כלפי המשיבה, אשר לטענתו, "הונתה" אותו במהלך חיי נישואיהם להשקיע מכספו ומכספי משפחתו, בין היתר, ברכישת הדירות שבמחלוקת, אף ששמרה כספים שקיבלה בחשבון נפרד ולא השתתפה במימון הרכישות האמורות. העותר חוזר ומלין על כך שפסק דינו של בית הדין האזורי, ולאחריו פסק דינו של בית הדין הרבני הגדול, ניתנו בלי שנשמעו כלל טענותיו, בלי שנבדקו מסמכים שהגיש לתמוך בטענותיו ותוך שבתי הדין מאמצים את גרסת המשיבה בלי לבדוק את אמיתות טענותיה או האסמכתאות שהציגה כדי לתמוך בהן.
- דיון והכרעה
4. לאחר העיון באנו לכלל מסקנה כי דין העתירה להידחות. כידוע, בית משפט זה אינו משמש ערכאת ערעור על החלטות בתי הדין הרבניים והתערבות בהכרעותיהם של אלו תיעשה במקרים קיצוניים של חריגה מסמכות, פגיעה בעקרונות הצדק הטבעי, סטייה מהוראות חוק המכוונות לבית הדין הדתי, או כאשר נדרש סעד מן הצדק מקום שהעניין אינו בסמכותו של בית משפט או בית דין אחר (בג"ץ 5261/08 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים (13.6.2008)). בעניינו, חרף ניסיונו של העותר לעטות על עתירתו אצטלה של פגיעה בעקרונות הצדק הטבעי בכך שטענותיו לא נשמעו או לא התבררו עד תום בפני בתי הדין, הרי שעיון בטענותיו מעלה שהמדובר בעתירה בעלת גוון ערעורי מובהק ואין מקום שבית משפט זה יידרש במסגרת עתירה זו להיסטוריה של מערכת היחסים שבין העותר לבין המשיבה ועל שיש ללמוד ממנה לעניין רכושם.
- זאת ועוד, מן העתירה ומסמכיה עולה כי בית הדין האזורי אפשר לעותר, שהיה מיוצג, להגיש מסמכים אשר, לטענתו, היה בהם כדי לתמוך בטענותיו, אך, לטענת העותר, מאחר שלא עמד בלוח הזמנים שנקצב להגשתם, בית הדין לא נתן דעתו עליהם. בעניין זה יש לציין, כי מפרוטוקול הדיון בבית הדין הרבני הגדול עולה כי התעורר ספק באשר לרלבנטיות המסמכים האמורים לטענות העותר.
- לבסוף נציין, כי עתירה דנא הוגשה כשנתיים וחצי לאחר שניתן פסק דינו של בית הדין הרבני הגדול. אמנם העותר מונה את הקשיים שעמדו בפניו בדרך להגשת העתירה, אך ספק אם יש בהם להצדיק שיהיו כה ניכר, שיש בו כשלעצמו כדי להצדיק את דחייתה של העתירה על הסף.
- סוף דבר. העתירה נדחת. לא ייעשה צו להוצאות.
- ניתן היום, י"ז באב התשע"ד (13.8.2014).